

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

22 JANUARI 1930 - No. 17

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

*„Dat is die kleine man, die heele kleine man”
„Dat is die doodgemone man, met dat confectiepakkie an!”*

Foto Paramount

Buziau met echtgenote en zoon in zijn gezellige huiskamer.

THUIS BIJ BUZIAU

...dan gaat er achter op het tooneel een deurtje open en een man in een bizar costuum komt in het schijnsel der voetlichten. Hij doet niets, zegt niets, kijkt alleen de zaal in — en na een halve minuut springt een lach uit de dichte rijen van het publiek. Enkele seconden later lachen er meer, na twee minuten is de zaal één gymnastiekzaal waar lachspieren lenig worden gemaakt; men glimlacht, schatert, grijnst vergenoegd, buldert, buigt futloos voorover, schudt, leunt tegen de stoelleuning; men lacht uitbundig, smakelijk, stilletjes, met paarse wangen, daverend, al naar karakter en aanleg, maar iedereen lacht. Het is één wiebelende, schuddende, lachende massa; de lach loeit, het is een lach-lawaai, de lach knalt, totdat de man op het tooneel mee-glimlacht, onnoozel, vragend, naïef. „Waarom lachen jullie?“

Dat is Buziau.

Men kan hem weer bewonderen en zich weer vermaken met zijn trucjes en dollen invallen in de nieuwe revue, die deze week een tocht door het land begonnen is.

Maandenlang is er in zijn huis te Rijswijk gedacht, gewikt, getimmerd, geknutseld aan vreemdsoortige gevaarten en costuums. Want Buziau maakt zelf, zooals men weet, alle requisieten en ontwerpt alle costumes voor zijn verschillende scènes. Langzaam wordt het atelier en de costuumkast in zijn woning gevuld met de meest rare verzameling rariteiten, waarmede deze groote humorist geheel Nederland ongeveer een jaar lang vermaakt.

Over de waardeering en 't succes heeft de man der Nederlandsche revues nimmer te klagen gehad.

Wellicht zal de waardeering voor zijn optreden in de nieuwe revue nog groter worden, nu men dit jaar twee keer Grock heeft kunnen zien en een

Buziau als conferencier van het cabaret „De Schele Kraai“.

vergelijking heeft kunnen maken. Grock is geroemd, om Grock is gelachen, voor Grock is veel betaald, over Grock is veel geschreven, over Grock is veel reclame gemaakt vooral — maar gelukkig heeft het publiek zelf nu ook over Grock geoordeeld. De algemeene opinie over deze clownerie — als kunst — kristalliseerde in vele persrecensies: „Grock is groot als clown. Grock is iets zeer bijzonders in dit genre, maar in Buziau bezitten wij iets gelijkwaardigs, iets beters dan het buitenland in Grock presenteerde.

Wie zoo over Grock oordeelt, vindt gelijke waardeering bij de insiders van het vak. Het moge blijken uit het feit, dat Buziau van den directeur van Grock een aanbieding heeft ontvangen, om in het buitenland op te treden, zooals hij ons dezer dagen in een interview mededeelde.

„Dat zou dus een hervatting zijn van uw buitenlandsche tournée's van vroeger?“

„Ja, vóór den oorlog ging ik regelmatig naar de groote steden van het buitenland, waar ik optrad in variétés — u weet, dat ik via het variété tot de revue ben gekomen — maar de groote oorlog heeft daaraan een einde gemaakt. Ik zou er nu ook geen tijd voor hebben. Als ik niet speel — en men weet hoe lang de revues loopen — is 't repeteeren; is 't geen repeteeren, dan fabriek ik allerlei dingsigheidjes voor een volgende revue; reizen en trekken, allerlei regelingen, transport van requisieten — altijd busy, meneer, altijd busy. Vandaar dit gezellige uur voor een interview — Zondagmorgen elf uur en dan nog een hondenweer van zwiependen regen en rukkenden wind.“

„Geen bovenmatig inspireerend weer?“

„Alle weer inspireert! Ik bedoel, dat je overal en in alle omstandigheden een meer of minder goed

idee kunt krijgen. Je zit in een gemakkelijken stoel, je reist of je loopt op straat, je ziet iemand op een bepaalde manier lopen, je ziet een bepaalde gelaatsuitdrukking, een raar gegroeide plant, of je gaat „er voor zitten” om iets nieuws te vinden — enfin, wie weet hoe een idee geboren wordt? Natuurlijk gebeurt het niet zonder eenige moeite. 't Is ook niet altijd een kwestie van spontaneïteit, d.w.z. dat men bijv. niet altijd impulsief op een bepaalde manier opkomt en dan een daverend succes heeft. Je bedenkt zoo'n entrée — en moet afwachten of de nieuwigheid zal instaan. En zelfs als je dan succes hebt, zijn de moeilijkheden nog niet voorbij. De zaal lacht, daverd, schudt, brult, giert desnoods en op het tooneel kom je licht in de verleiding om te denken: ik ben er, ik kan nu alles doen. Nee, dan is het juist zaak om je zelf te remmen.

Hiermede is natuurlijk niet gezegd, dat het heele optreden als 't ware een nauwkeurig berekend, gepast en netjes in elkaar gespijkerd getimmerte is. Zoo'n precies uitgerekend geval zou spoedig vervelend worden. Vooraan staat als eisch: de gave.

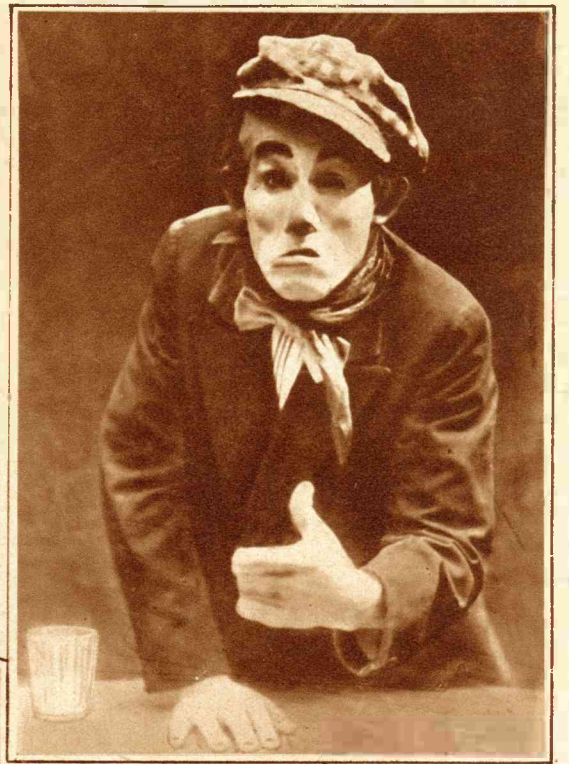
Een instelling als de Tooneelschool is voor ons genre overbodig en nutteloos. Een artist wordt niet gemaakt, je kunt het beroep niet léeren; de artist wordt geboren. Je bent het of je bent het niet. — En dan de routine!

Maar de rijkste gave en de langste onderzanding mogen ons niet tot de zelfgenoegzame gedachte brengen: ik ben er. Je bent er nooit. Stilstand beteekent

achteruitgang, vooral hier. Niet gaan teren op vroeger succes. Telkens iets nieuws brengen, zoeken naar scènes, die zullen pakken, den smaak van het publiek aanvoelen. Dat laatste is het groote vraagstuk. Een lastig vraagstuk, een vraagstuk, dat je er toe brengt telkens te veranderen, te wijzigen, te schrappen en bij te voegen, een zin of een enkel woordje te wikkelen tot je het beste meent gevonden te hebben.”

Via herinneringen van dertig jaar en langer geleden (de oude revue *De Dooftop* in Amsterdam), nog een lange uitweiding over het begrip succes, de revues in het buitenland enz., kwam de conversatie op het verschil in belangstelling voor revue en tooneel.

„Welk tooneelstuk zou zooveel opvoeringen halen als een revue? Er is zoo'n groot verschil

Buziau als volksredenaar.

te zijn en Buziau blijkt meer dan enkele minuutjes te willen spreken over werk en ondervindingen, ofschoon het niet de eerste keer is, dat hij wordt geïnterviewd zooals hij met een smakelijken grijs opmerkt. Een enkel vraagje is voldoende om weer geruimen tijd te kunnen luisteren, ondertusschen schilderijen, teekeningen, foto's van verschillende creaties bekijkend, nieuwe requisieten en vindingen voor reclame, o.a. een phosphoresceerenden lichtbak met zijn portret.

„Er is veel veranderd in den loop der jaren, ik heb heel wat scènes gemaakt, met de meest uiteenlopende dingen succes gehad, en onder verschillende directies gespeeld, maar feitelijk beschouw ik het publiek als mijn

directeur, een directeur waaraan ik veel te danken heb. Aan het publiek heb ik alles te danken.

Bij alle succes, bij alle verschil in smaak en waardeering vroeger en nu, heb ik mij altijd één en dezelfde opgave gesteld en daaraan de meeste aandacht gegeven: door niets een deel van het publiek te kwetsen, noch door schunnigheid, noch door grappigheid ten koste van een kerkelijke of politieke richting iemand af te stooten. Mijn streven is, dat vader, moeder en kinderen in de zaal kunnen zitten en blijven zitten; dat is ook het streven van Bouwmeester, bij wien ik nu speel. Iedereen moet zich kunnen amuseeren, voor niemand mag er een bitter bijsmaakje aan een zin, aan een woord zijn.”

De lezers weten, dat Buziau hierin ten volle slaagt. Deze mensch van de vaderlandsche Bühne met zijn uitzonderlijke talenten heeft vrienden bij duizendtallen gemaakt, door duizendtallen te laten lachen zonder gebruik te maken van goedkope middeljes; er was voor niemand een bijsmaakje aan. Als hij op het tooneel staat, lachen de president-commissaris van het groote concern en de jongste bediende, ze zitten machteloos en met paarse wangen naast elkaar en laten hun lach daveren, schateren, gieren. Voor iedereen bestaat er dan niets dan de verfrissende, gezonde, gemuseerde, smakelijke lach.

J. HENKTON.

Buziau als treurende bij de puinhoopen van het afgebrande Paleis van Volkslijt.

Buziau in een zijner succesvolste creaties van de nieuwste revue: *De nieuwe dienstbode*.

in waardeering en belangstelling voor beide.”

„Laat ik met den meesten nadruk op den voorgrond stellen,” zei Buziau, lange gestalte met scherpen kop, terwijl hij opstond uit den fauteuil en heen en weer liep tusschen piano en rooktafel, „dat ik het jammer vind, dat er niet meer belangstelling is voor het groote repertoire van onze gezelschappen. Zelf ga ik graag naar den schouwburg; zoo dikwijls ik er den tijd voor kan vrij maken, ga ik naar de comédie, om er te genieten van een goed verzorgd stuk. Doch hoe betreuenswaardig het is, dat slechts nu en dan een stuk van het groote repertoire vertoond kan worden, verklaarbaar is het wel. Wanneer men let op het tempo, waarin de tegenwoordige constellatie van de samenleving ons drijft en verschillende toestanden in de maatschappij, omstandigheden in het particuliere leven buiten beschouwing gelaten, is het zeer begrijpelijk, dat men *ontspanning* wil. Vandaar de smaak voor de lichtere spijs van de revue. Sprekend over het lange leven en het succes van een revue, vergete men ook niet, dat de revue overal komt, dat zij dus ook gezien wordt door veel bezoekers uit de provincie. — En deze bezoekers uit de provincie zijn niet de minst critische.”

Het onderwerp blijkt een dankbaar onderwerp

Een oude boerderij, welke bij de R.K. Kerk te Horn stond, is afgebroken. De vrijgekomen plaats zal worden ingericht als tuin en processieplaats. Horn zal hierdoor een mooi plekje rijker worden. Pastoor Klinkum is met hart en ziel bij de zaak en bespreekt hier de plannen voor den aanleg.

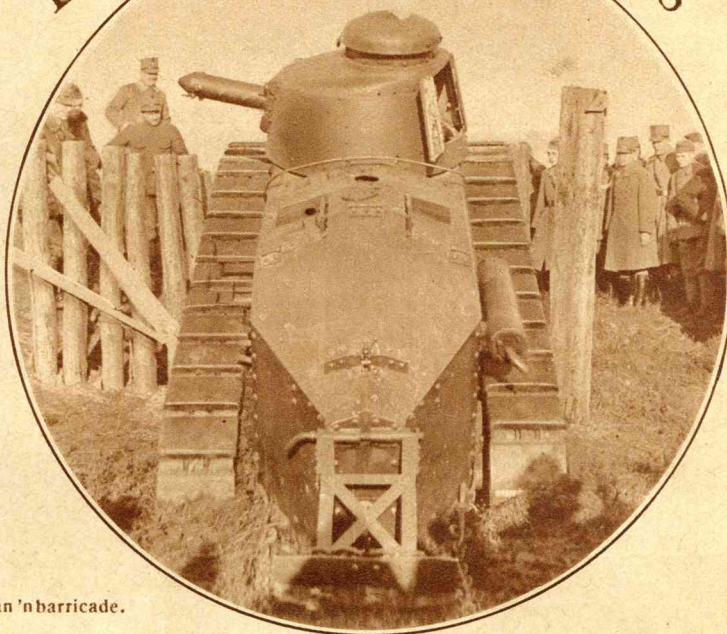

Kijkje op het graafwerk.

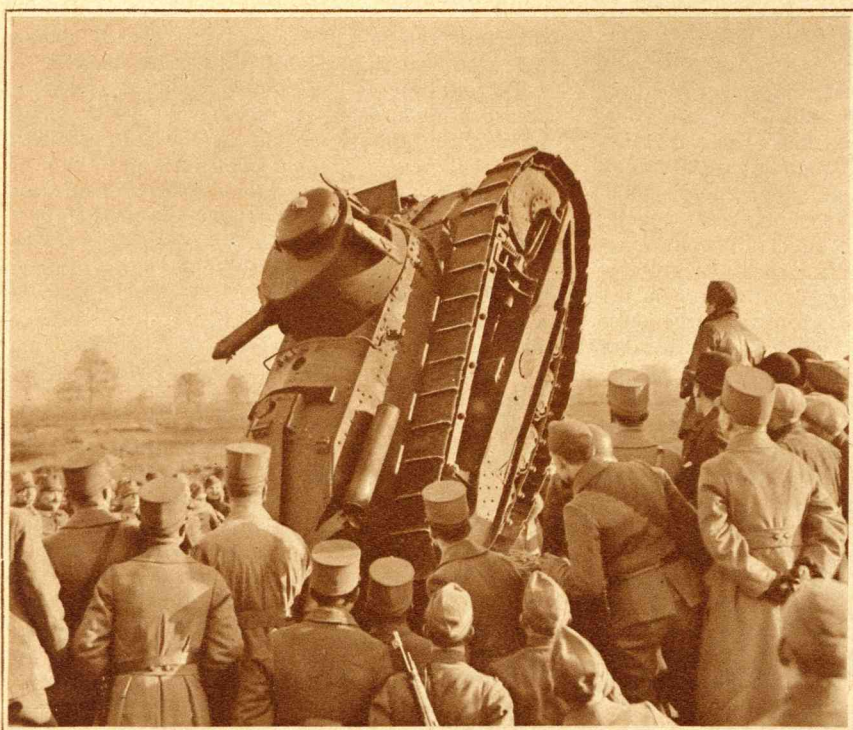

De chauffeur van onzen kleinsten en eenigsten vechtwagen zal de demonstratie op de Groote Heide niet licht vergeten. Ze hadden het hem niet gemakkelijk gemaakt en een achttal hindernissen moest overwonnen worden. Hij bracht het er echter schitterend af op één hindernis na, een z.g. tankval, die te zwaar bleek. Foto hierboven: In de tankval. De vechtwagen moet uitgegraven worden.

LIMBURGSCH NIEUWS

Het bestormen van 'n barricade.

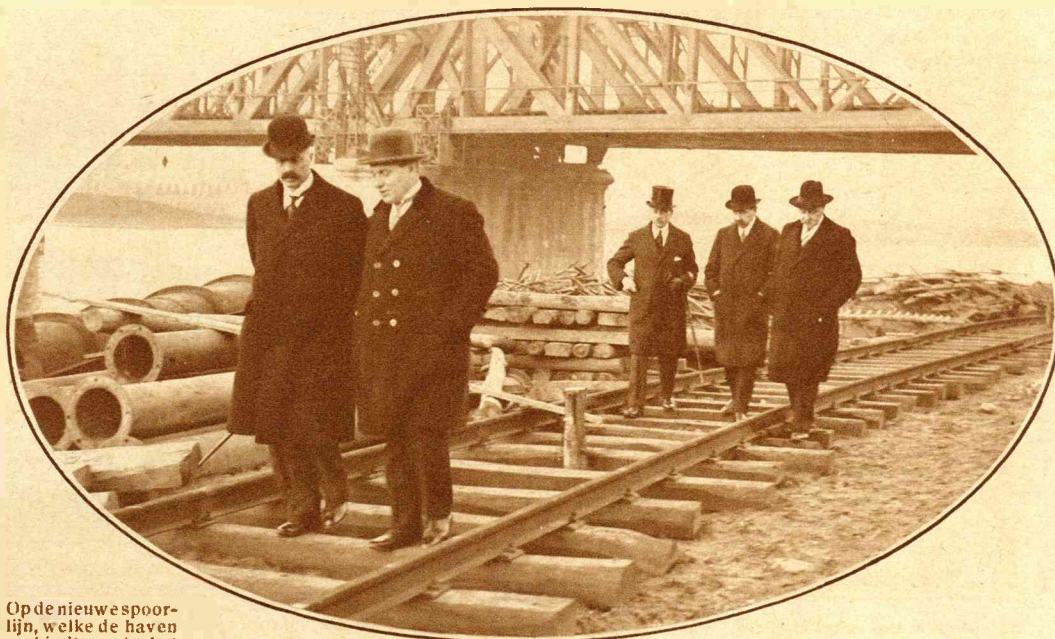
Een van de moeilijkste hindernissen, de tank in een loodrechten stand.

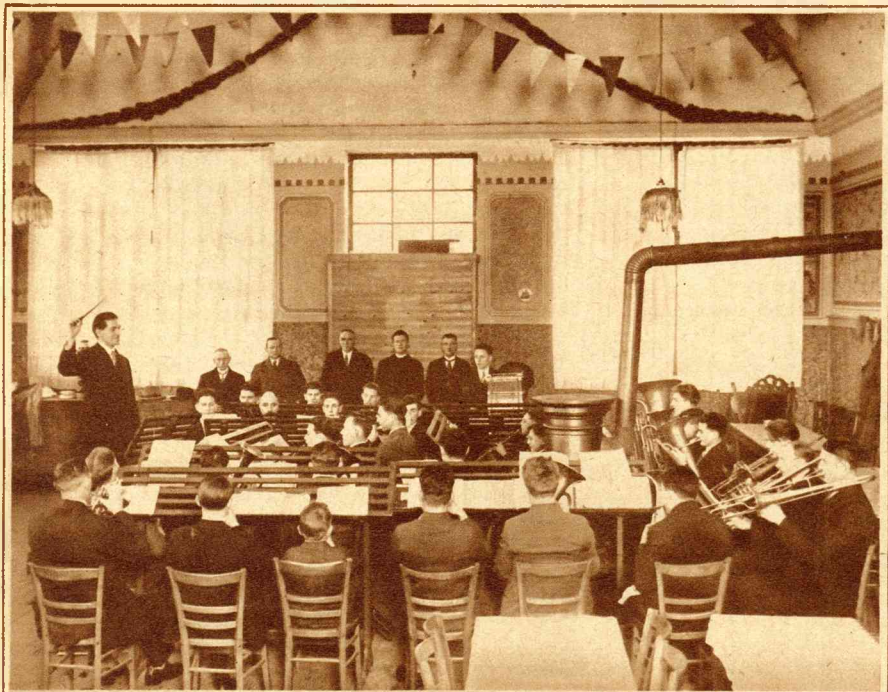
Roermond heeft een bezoek gekregen van de „Schuttevaer”, het ranke reddingsbootje. De oude Schuttevaer zal in Limburg verschillende lezingen houden over zijn heldhaftigen proeftocht, in het vorige jaar ondernomen. Van de bezichtiging van het bootje maakte vooral de jeugd een dankbaar gebruik.

In tegenwoordigheid van Zijn Ex. Min. Ruys de Beerenbroek, den commissaris der Koningin baron van Hövel tot Westerflier en vele genoodigden werd 18 jan. het nieuwe veulingsgebouw van de Coöp. Veiling Vereeniging te Venlo officieel geopend. Hiernaast: groep van genoodigden en autoriteiten.

De voorzijde van het nieuwe veulingsgebouw.

Op de nieuwe spoorlijn, welke de haven verbindt met het spoorwegemplacement.

De persfotografen in den aanval.

Waar de triomfen worden voorbereid. De Harmonie „St. Gregorius” te Haanrade (L) vierde i.l. Zondag op luisterrijke wijze het 25-jarig bestaan en werd deswege alzijdig gehuldigd en beëduid voor de vele eereteekenen die zij in de voorbije kwarteeuw aan hare vanen wist te hechten. Wij maakten een kiekje van enkele corpsleden, genomen tijdens de repetitiën in het lokaal, waar de triomfen worden voorbereid.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Dat wil zeggen, je zult er vandoor gaan, zoodra je het geld ontvangen hebt en zult mij volgens oude gewoonte aan mijn lot overlaten."

"Wees onbezorgd! Ik zal in ieder geval niet vroeger vertrekken, dan onvoorwaardelijk noodig is. Want dat men nu al verdenking tegen mij heeft, vrees ik niet. Ik meen mijn rol vandaag tamelijk goed te hebben gespeeld en zal mij ervoor wachten, om door een overhaaste vlucht eenige argwaan tegen mij te doen ontstaan."

"Je bent een kranige vrouw, Stella! En in dat opzicht moet men waarlijk achting voor je voelen. Maar maakt het je niet bezorgd, dat men zich bij deze gelegenheid ook met jouw aangelegenheden zou kunnen gaan bemoeien?"

"Ik ben erop bedacht geweest, om zoo'n mogelijkheid te voorkomen, door de weetgierigheid der heeren ongevraagd te bevredigen. Aan de echtheid der legitimatie-papieren, die ik uit voorzorg meegenomen had, kon men toch volstrekt niet twifelen."

De kalme zekerheid van haar woorden had op den bezoeker blijkbaar een zeer kalmeerende uitwerking. Hij had weer lust tot schertsen. "Ik hoop, dat je niet bij vergissing verkeerde papieren meegenomen hebt, Stella?" zei hij glimlachend. "De zaak is dus toch niet zoo erg, als het mij in het eerste oogenblik voorkwam. — En het blijft er bij, dat ik morgen op reis ga?"

"Neen. In de veranderde omstandigheden wensch ik, dat het nog dezen avond gebeurt. Maar je zult Johannes slechts in tegenwoordigheid van een ambtenaar mogen spreken; denk je, dat je hem desondanks alles begrijpelijk zult kunnen maken?"

"Daarover heb ik volstrekt geen zorg. De handleiding, die de goede Malinowski ons indertijd daarvoor gegeven heeft, was even eenvoudig als veelbetekenend. Ook als wij slechts vijf minuten met elkaar kunnen spreken, zal hij alles vernemen, wat hij moet weten."

"Kom je voor je vertrek nog eens bij mij?" "Als je het beveelt, Stella, zeer zeker! Je weet, dat ik altijd naar best vermogen heb getracht, iederen wensch van je te vervullen."

"Goed, ik verwacht je dus vanavond," antwoordde zij, zonder op den spottenden toon van zijn laatste woorden te letten. "En ga nu weg! Ik ben van alle avonturen van dezen morgen zo vermoeid, dat ik een poosje wil gaan rusten. En het is bovendien beter, dat Elze je bij haar terugkomst niet meer hier vindt."

"Maar zou het niet veel verstandiger zijn, als wij naar een ander werelddeel zouden gaan, waar wij ons niet aan de politie behoeften te storen? Ik zou je dan nooit meer eenige reden tot klagen geven."

"En Johannes?" vroeg zij op een toon, die hem dadelijk van het vruchteloze zijner pogingen moest overtuigen. "Houd je mij waarlijk voor zoo laag, dat ik een vermogen van hem kon stelen en hem dan laf in den steek laten? Neen, het blijft bij hetgeen ik al vroeger gezegd heb. Zoolang zijn tijd nog niet om is, kan van ons vertrek naar het buitenland geen sprake zijn. Wij zouden ons daardoor nog meer in gevaar brengen."

Hij scheen weer met nieuwe beweringen te willen aankomen, maar zij gunde hem daarvoor geen tijd en spoorde hem tot vertrekken aan.

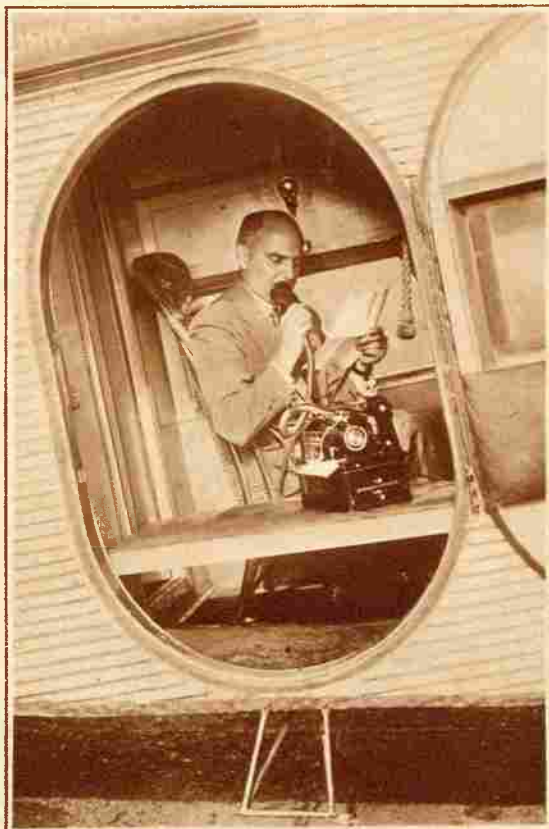
"Waarom zouden wij den tijd met nuttelooze praatjes verspillen? Ik moet nu alleen zijn, om erover na te denken, wat ik tegen Elze zal zeggen. Ik verwacht je dus een uur voor het vertrek van den trein — niet vroeger en niet later. Bonjour!"

Zij had op een zeer beslist toon gesproken en gehoorzaam greep hij naar zijn hoed.

XIV

Nu, wat is er voor nieuws?" vroeg de hoofdcommissaris aan den commissaris Werner, "heeft het toeval, dat ons het portret van Beyer deed vinden, onze zaak al een eind verder gebracht?"

"Tot heden helaas niet, hoofdcommissaris. De uitslag van het door mij gedane onderzoek was veeleer zeer karig. Eerst ben ik bij den belastingontvanger geweest, wiens vrouw de kwitantie tijdens de afwezigheid van haar man aan een onbekende had afgegeven. Zij kon zich het uiterlijk van dezen man volstrekt niet meer herinneren, en dat is begrijpelijk, omdat daar dagelijks menschen komen, om hun belasting te betalen. Den man, dien het portret voorstelt, meent zij echter

De Amerikaanse millionaire J. Wehnderson is op het denkbeeld gekomen om, als hij een groote reis per vliegmachine moet maken, een dictafoon mee te nemen ter afwikkeling van zijn bijzonder uitgebreide correspondentie.

nooit in haar leven gezien te hebben. De ontvanger zelf herkende de gelijkenis van den overleden Beyer met het portret dadelijk. Hij had meermalen met dezen te doen gehad, omdat hij zich in ongunstige omstandigheden bevond en altijd herhaaldelijk gemaand moest worden, voordat hij betaalde. Ook de kwitantie voor het betreffende kwartaal heeft de ambtenaar volgens zijn dagboek tweemaal vóór de betaling tevergeefs aan Beyer voorgelegd; bij het tweede bezoek heeft hij hem toen de gebruikelijke "waarschuwing" overhandigd, dezelfde, die de man later vertoonde, toen hij bij de vrouw kwam, om de achterstallige betaling te voldoen — juist twaalf maanden, nadat Beyer volgens het doodsbriefje gestorven was. In het dagboek van den belastingontvanger stonden nog betreffende deze zaak de volgende opgaven: "Beyer vertrokken, onbekend waarheen." Eenige dagen later: "Weer aangemeld Mathiasstraat 17", en andermaal een week later: "Ziek geworden — bevindt zich in het hospitaal der Barmhartige Broeders." Dat is alles."

"De geschiedenis is dus nog even duister als tevoren. — En de opkoper uit de Guldenradstraat? — U hebt hem het portret toch ook voorgehouden?"

"Ja zeker. Hij herhaalde, dat hij den verkooper van het horloge wegens de slechte verlichting slechts onduidelijk had gezien, maar hij meende desondanks zeer beslist te kunnen verzekeren, dat hij volstrekt niet op den man van het portret had geleken."

"Dat wil ik wel gelooven, want deze man lag

immers al lang in het graf. Het portret zal ons vermoedelijk zeer weinig helpen, maar wij zullen het desondanks laten vermenigvuldigen. — Nog nieuws over mevrouw Deloria?"

"Ja. Een bericht van Rupp, aan wien met Henkel samen haar bespieding werd opgedragen. Zij heeft gisteren in den loop van den namiddag tweemaal het bezoek ontvangen van een man, die iederen keer ongeveer een uur bij haar bleef. Bij zijn tweede komst bracht hij een reistasch mee, en Rupp achtte zich verplicht, hem bij het verlaten van het huis onopgemerkt te volgen."

"En verder?"

"Volgens 'n korte mededeeling, die hij hierheen stuurde, heeft Rupp bemerkt, dat de onbekende aan het Opper-Silezische station 'n spoorkaartje naar Posen nam. Hij heeft toen hetzelfde gedaan en is met hem samen vertrokken. Verdere berichten van hem zijn niet gekomen."

"Nu, wij zullen hopen, dat hij dit spoor niet tevergeefs is nagegaan. Hij is een degelijk man en als er iets te achterhalen is, zal het hem nauwelijks kunnen ontgaan. — Hebt u anders nog iets voor mij?"

"Neen, hoofdcommissaris!"

Met een vriendelijk gebaar ten afscheid werd de commissaris ontslagen. De hoofdcommissaris nam echter zuchtend nogmaals het krantenartikel ter hand, waarin het ongeduld en de ontstemming van het publiek over de vruchteloosheid van het onderzoek der politie in de moordzaak Abt in tamelijk scherpe woorden werd uitgesproken."

"Als een van deze heeren toch maar eens wilde aantoonen, hoe het beter gedaan kon worden! Nu, wij moeten ons maar troosten met het bewustzijn, alles te hebben gedaan, wat wij konden."

Den volgenden morgen vroeg verscheen Werner met een brief in zijn hand bij den hoofdcommissaris. Deze was geadresseerd aan het "Hoofd der crimineele politie" en per expresse bezorgd. Lintwist scheurde de envelop open en keek naar de onderteekening.

"Van Rupp!" zei hij. "Nu ben ik toch nieuwsgierig."

Maar toen hij den brief gelezen had, schudde hij onvoldaan zijn hoofd.

"Helaas niets bijzonders!" zei hij tegen den in spanning wachtenden ambtenaar. "Luister eens, wat Rupp uit Instenburg bericht:"

"De man, dien ik ben nagegaan, is, zooals ik dadelijk wil melden, een zekere Hubner. Nadat wij van Breslau den heelen nacht doorgespoord hadden, verliet hij te Instenburg den trein en begaf zich naar het hotel Koningshuis, om daar een kamer te nemen. Hij zei tegen den oberkellner, dat hij meerdere dagen dacht te blijven. Na het ontbijt ging hij uit, en ik bemerkte, dat hij regelrecht den weg naar het hier zijnde tuchthuis opging, waar hij toegang kreeg en ongeveer een half uur bleef. Na zijn terugkomst in het hotel liet hij zich briefpapier geven en begon te schrijven. Omdat ik nu tamelijk zeker van hem was, begaf ik mij naar het tuchthuis, stelde mij daar voor en vroeg om inlichtingen over den door ons nageganen man. Alles wat ik te hooren kreeg, was, dat hij Hubner heette en zich als bloedverwant van een zekeren Malinowski bekend had gemaakt, die in het tuchthuis wegens ernstige valsheid in geschrifte twee jaar moest doorbrengen. Een uittreksel uit de gerechtelijke akten van dezen Malinowski, in zoverre die hier aanwezig waren, voeg ik hierbij. Hubner vroeg om een gesprek met den gevangene, wat in tegenwoordigheid van den gevangenebewaarder plaats had en hoogstens tien minuten heeft geduurd. Volgens de verklaring van den gevangenebewaarder helaas niet onthouden. — Bij mijn terugkomst in het hotel vond ik Hubner aan de gemeenschappelijke tafel, waar hij veel wijn dronk, zeer spraakzaam was en de overige gasten vermaakte met allerlei grappen. Volgens zijn verhalen moet hij groote reizen hebben gemaakt en lang in Argentinië zijn

geweest. Als er geen tegenbevel komt, blijf ik hem voorloopig nog in het oog houden."

"Dan volgt hier een uittreksel uit de akten van den gevangene Malinowski," ging de hoofdcommissaris voort. „Hij is in het Oost-Pruisische dorp Ragnit geboren, had vroeger een barnsteenvisscherij en heeft daarna in Memel, waar hij zoogenaamd als rentenier woonde, allerlei tamelijk duistere speculatieve zaken gedaan. Hij was getrouwd en had twee kinderen, die intusschen evenzoo als zijn vrouw al jaren geleden gestorven zijn. In het vorige jaar werd hij wegens woeker en valsheid in geschrifte tot twee jaar tuchthuisstraf veroordeeld. Hij vroeg herziening van het proces aan en vond toen gelegenheid, om uit de gevangenis te ontsnappen, zonder dat zijn hernieuwde gevangenneming gelukte. Zijn vermogen, dat zeer groot is, werd diensgevolge in beslag genomen en de rechtbank vaardigde andermaal een bevel tot zijn gevangenneming uit. Voor eenige maanden meldde hij zich vrijwillig te Instenburg aan voor het ondergaan van zijn straf, om weer in het bezit van zijn vermogen te komen. Hij heeft zich tot nu toe onberispelijk gedragen."

"Dat is zeker zeer weinig," zei de hoofdcommissaris. „Maar misschien komt Rupp nog meer op het spoor. En in ieder geval is die mevrouw Deloria, die zulke bedenkelijke relaties heeft, geen geheel onschuldige en onverdachte vrouw."

"Dat dunkt mij ook, en wij zullen verstandig doen, door haar niet meer uit het oog te verliezen. Is er iets nieuws over haar bericht?"

"Nee. Zij heeft sedert het vertrek van Hubner verder geen bezoek ontvangen en voor zoover tot heden achterhaald kon worden, gaat zij hier in Breslau ook met niemand om. Sedert korten tijd heeft zij een jong meisje bij zich genomen, een meisje, dat door een krantenbericht over een aanval van bewusteloosheid, haar aandacht had getrokken. Dat meisje is van goede afkomst en schijnt zeer onverdacht te zijn. Maar daar is Rupp immers in eigen persoon."

De genoemde ambtenaar was inderdaad tot groote verbazing der twee heeren de kamer binnengekomen. Hij zag er afgemat uit, zooals iemand, die sedert langen tijd weinig of heel niet heeft geslapen.

"Ja, hier ben ik, hoofdcommissaris — vlugger dan ik zelf had verwacht. Mijn brief is toch al aangekomen?"

"Ja zeker. Hebt u nog iets anders achterhaald?"

"Niet veel. Ik had mijn verslag juist gesloten, toen ik bemerkte, dat Hubner zich gereedmaakte om met zijn reistasch het hotel te verlaten. Natuurlijk liep ik hem dadelijk achterna en wij spoorden weer naar Breslau terug. Van het station ging hij eerst naar een hotel in de Boetelingenstraat, bleef daar echter slechts eenige minuten, om zijn bagage af te geven en zette toen zijn weg voort, waarvan het doel weer de woning van mevrouw Deloria was. Ik kon hem daar voor een verdere bespieding overlaten aan mijn collega Henkel en mij toen weer naar genoemd hotel begeven om voorzichtig eenige inlichtingen in te winnen. Hij is daar voor vier dagen ingekwartierd en heeft zich als handelsreiziger Hubner uit Berlijn in het vreemdelingenboek ingeschreven. — Daarmee is mijn verslag afgelopen en ik verzoek om een verlof van vier en twintig uur, omdat ik mij doodop gevoel. Ook Henkel laat den hoofdcommissaris om steun van een collega verzoeken."

"Beide verzoeken worden natuurlijk toegestaan. U hebt dien rustdag eerlijk verdiend en het zou mij ook ter wille van u aangenaam zijn, als uw spoor ons tot een goed doel bracht."

Toen Rupp met een woord van dank vertrokken was, wendde de heer Lintwist zich met een vragend gezicht tot den commissaris. „Nu, Werner? Wat zegt u daarvan? Wij zullen dezen mijnheer Hubner toch eens meer van nabij moeten bekijken."

"Zeer zeker, en ik zal mij dadelijk daarmee bezig houden. De relatie tusschen mevrouw Deloria en dien Malinowski interesseert mij ten zeerste. Of er echter eenige samenhang met de moordzaak Abt bestaat, komt mij na de nu ontvangen inlichtingen toch zeer twijfelachtig voor."

"Ik kan dien natuurlijk ook niet bemerken. Maar wij mogen geen enkele omstandigheid, al schijnt die ook nog zoo gering, onopgemerkt laten. Nu, dat behoeft ik immers niet tegen u te zeggen; bij u is de zaak in goede handen. Met den graanhandelaar Krauze blijft u toch voortdurend in verbinding?"

"Zeker, hoofdcommissaris. Die man is immers de eenige, bij wien men betrouwbare inlichtingen over de vermoorde vrouw kan inwinnen. En hij legt een voor ons zeer nuttigen ijver aan den dag. Wij kunnen in alle opzichten op hem rekenen, en ik acht het niet onmogelijk, dat hij ons nog zeer belangrijke diensten zal bewijzen, des te meer, omdat hij over een niet gewone scherpzinnigheid schijnt te beschikken."

"Dezen indruk heb ik eveneens van hem gekregen. Laat u tegen hem zeggen, dat het mij aangenaam zou zijn, als hij bij gelegenheid weer eens bij mij wilde komen."

XV

Sedert het uur, waarin de onaangename vreemde deling met de brutale oogen en de groote witte roofdierhanden voor den eersten keer de woning van haar weldoenster had bezocht, was het weldadig gevoel van rust, dat de vrede van het nieuwe

De Watermolen

*

*Het ruischt en bruist en spat in het rond:
Het wieft en het wentelt,
Het knarst en het knerst.*

*En de machtige raderen beukt er zoo wild
Het water,*

Dat moedend in schuimvlokken berst.

*In 't molenhuis klinkt er gebrom en gegons
Van riemen, die pijlsnel
Daar snorren in 't rond,*

*Van de schurende steenen, vergruizend 't graan
Tot poeder,*

Tot stof, van een vruchtbaren grond.

J. HARTMAN.

tehuis haar in de eerste dagen had gegeven, weer geheel verdwenen. Zij leefde in een voortdurenden angst voor de komst van dezen man, en omdat zij uit teergevoeligheid steeds erop bedacht was, om dezen angst te verbergen, gaf dit ook aan haar gedrag tegenover mevrouw Deloria iets gedwongens en terughoudends, dat noodzakelijk het aangename van haar samenzijn moest verminderen.

En dan was het immers ook zeker te vergeven, als haar verlangende gedachten nu voortdurend met dengene bezig waren, aan wien haar jong hart nu eenmaal toebehoorde. Iederen dag herinnerde zij zich honderdmaal de woorden, die hij bij hun laatste ontmoeting had gesproken. Zij genoot nog bij de gedachte aan zijn vurige liefdesverklaring, maar dan dacht zij weer met angst en zorg aan de raadselachtige woorden over de ramp, die hem bedreigde.

Zij plaagde haar hersenen, om den aard van het onbekende gevaar te raden, en hoe vruchtelloozer haar gepeins moest blijven, des te meer werden in haar verbeelding de ongelukken vergroot, die den geliefde moesten overkomen. Hoe gelukkig zou zij geweest zijn, als zij eenig levensteeken van hem had ontvangen, als zij hem slechts een enkelen keer had mogen zien, zelfs al had zij hem niet kunnen spreken. Maar de eerstvolgende dagen gingen voorbij, zonder haar een bericht van hem te brengen, en zij had bij haar voortdurend samenzijn met mevrouw Deloria, dat haar voor het eerst als gevangenschap voorkwam, geen kans, om iets voor de vervulling van haar wenschen te doen.

Een korten tijd had het den schijn gehad, alsof de gevoelens voor haar weldoenster verkoeld waren. Mevrouw Deloria gedroeg zich onstemd, humeurig en stil, al werd haar manier van doen tegenover Elze nooit echt onvriendelijk. Maar toen kwam er weer een onverwachte verandering in haar handelwijze. En die overmatige hartelijkheid kwam Elze haast nog onaangener voor dan die evenmin geprononceerde koelheid.

In het schemerurtje, dat mevrouw Deloria bij voorkeur koos voor gevoelvolle uitstortingen van haar hart, zaten zij samen in de huiskamer, en

nadat de vroegere kunstrijdster Elze meermalen had verzekerd, hoezeer zij haar ondanks den korten duur van haar vriendschap reeds genegen was en hoe vast zij zich had voorgenomen haar geluk te verzekeren, zei ze met een smartelijken zucht: „De hemel weet weliswaar, of ik daartoe in staat zal zijn. Ik vrees, dat die voortdurende zorgen en kwellingen mijn gezondheid voor den tijd zullen ondermijnen en ik heb helaas niemand op de heele wereld, aan wien ik mijn vertrouwen kan schenken — niemand, dien ik ook maar om den kleinsten vriendendienst zou kunnen vragen."

Deze woorden klonken zoo oprecht bedroefd, dat Elze ervan ontroerde en niet zonder een zekeren inwendigen tegenzin voor den eersten keer de vertrouwelijke benaming gebruikte, die haar weldoenster zoozeer van haar verlangde.

"Niemand, lieve tante?" vroeg zij, verwijtend. „Hebt u mij dan niet? Het is waar — hoe zou ik u een dienst kunnen bewijzen!"

Mevrouw Deloria scheen even na te denken. „O, dat zou je wel kunnen," zei ze toen. „Maar het gaat niet; ik mag het je niet vragen. Want daarbij zou een kleine noodleugen noodig zijn, een dood-onschuldige, waardoor niemand schade zou lijden. Maar ik wil niet, dat je ter wille van mij in tweestrijd met je geweten zou komen."

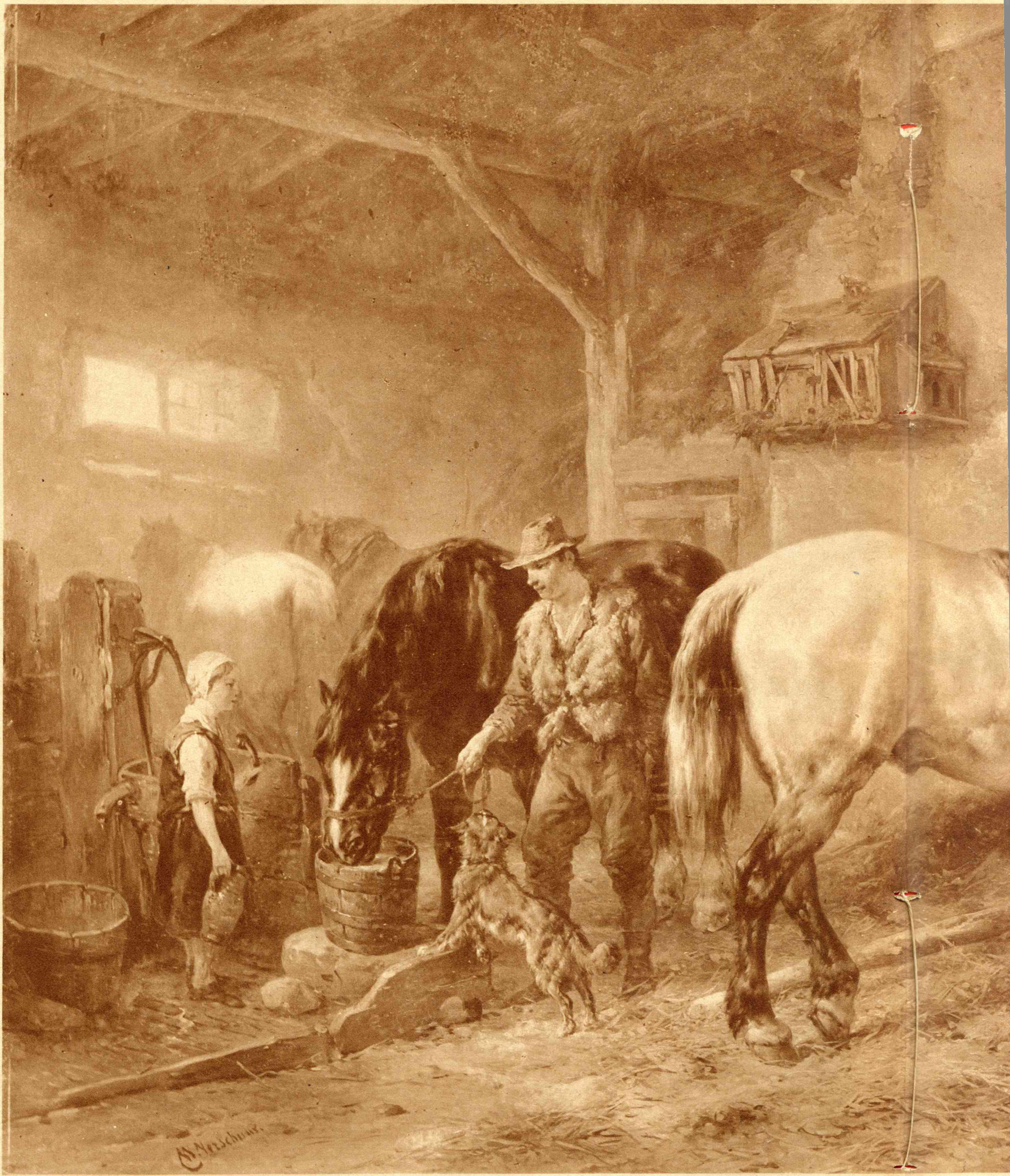
"Als u denkt, dat er niets verkeers in steekt."

"Maar kind! Acht je mij dan in staat, om iets slechts van je te verlangen? Neen, het is enkel de slechtheid van anderen, die mij noodzaakt, mijn toevlucht te nemen tot een onwaarheid. Ik ben het beklagenswaardige slachtoffer van mijn te groot vertrouwen in de menschen. Laat ik het je eens vertellen!"

Zij zweeg een poos, alsof zij de aandacht van het jonge meisje nog wilde doen toenemen. Toen begon zij: „Mijn ouders woonden hier in de provincie Silezië en mijn vader had een oude, aanzienlijke handelszaak. Maar ongelukkige omstandigheden en het bankroet van een bankierszaak, waar hij groote sommen had gedeponeerd, dwongen hem op zekeren dag, zijn betalingen te staken. Ofschoon niemand aan zijn rechtschapenheid kon twijfelen of hem iets kon verwijten, trok hij zich dien tegenspoed zoozeer aan, dat hij ziek werd en spoedig daarna stierf. Mij dwongen de omstandigheden juist omstreeks dien tijd tot een vertrek naar het buitenland, en toen ik door mijn huwelijk met een rijken man heel onverwacht in zeer gunstige vermogensomstandigheden kwam, beschouwde ik het als mijn eersten en heiligsten plicht, de schulden van mijn armen vader te betalen. Ik betaalde alles tot den laatsten cent, maar ik was slechts een onervaren vrouw en ging niet tegenover alle schuldeischers van den overledene met de noodige voorzichtigheid te werk. Zoodoende kon het gebeuren, dat ik in een geval geen geldige kwitantie verlangde, ofschoon het een zeer groote som betrof, en het gevolg daarvan is, dat de erfgenamen van dezen intusschen gestorven schuldeischer nu, na mijn terugkeer, andermaal de betaling van mij eischen. Ik heb dat natuurlijk zeer beslist geweigerd en het is toen een proces geworden, dat ik wel in ieder geval zal winnen, maar mij tot aan de uitspraak toch voortdurend de grootste onaangenaamheden bezorgt. Mijn tegenstanders zijn gewetenlooze woekeraars van het ergste soort, die mij op alle mogelijke wijzen lastig vallen, omdat zij daardoor mijn verzet hopen te verzwakken, en zij hebben daarbij een des te gemakkelijker spel, omdat de rechtbank mij tengevolge van mijn huwelijk met een Italiaan als een buitenlandsche behandelt. — Ik weet niet, of je bij je onervarenheid in zulke dingen alles goed begrijpt."

Zij moest wel degelijk rekening hebben gehouden met deze onervarenheid, anders zou zij het zeker nauwelijks gewaagd hebben, om zoo'n avontuurlijke, in alle opzichten onwaarschijnlijke, zelfs onmogelijke geschiedenis te vertellen. Elze was inderdaad door haar liefhebbenden vader geheel onbekend gelaten met het practische leven, maar haar helder verstand zou zeker desondanks bezwaren tegen het zoeven gehoorde in haar hebben doen opkomen, als het haar niet verteld was door de vrouw, die zij nog steeds als het edelste schepsel vereerde. Ten aanzien van de woorden van deze vrouw bestond er voor haar geen twijfel, en door een knikken met haar hoofd gaf zij te kennen, dat zij alles begrepen had.

(Wordt voortgezet)

IN DEN PAARD

Naar de schilderij van Wouter Verschuur.

V PAARDENSTAL

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Dan vluchtten zij heen, om buiten bereik te zijn van die leege, starende oogen. — buiten bereik van de wraak, die stellig uit den hemel moest neervallen op de hoofden van deze blanke barbaren. Zoo bleven zij hen uit de verte gadeslaan, de vrouwen jammerend, terwijl zij op haar boezem klopten, en vreemde kreten uitten, de mannen in dof zwijgen, maar ontsteld. Trent en de jongen kwamen kuchend uit de hut — half verbijsterd van den vuilen stank — en een licht gemompel steeg uit de menigte op. Zóó was het de bedoeling der „goden” — een soort waanzin, waardoor de blanke mannen getroffen werden. Doch weldra veranderde hun gemompel weer in jammeren, toen zij zagen, wat er nu gebeuren zou. Mannen liepen af en aan, en stapelden droog hout en takken tegen het afgodshuis op — één enkele vonk, en het was gebeurd. Een vurige tong schoot op, een dikke rookzuil steeg recht omhoog in de ademlooze lucht. Verbaasd stond het volk toe te zien. Zij zagen de woning van vreeselijke geheimzinnigheid — van waar het vonnis over leven en dood kwam, en de stem van den „maker des konings”, en de voortekenen van oorlog en voorspoed — in vlammen gehuld, ja reeds een ineengestorte en vormeloze massa. Trent stond er naar te kijken; hij rookte verwoed, en had een gevoel, dat hij beschavingswerk verrichtte. Maar de jongen scheen iets van het gewicht van het oogenblik te voelen, en hij keek nieuwsgierig naar de kleine groep weeklagende inlanders.

„En die menschen?” vroeg hij.

„Die zullen me helpen, om mijn weg aan te leggen,” zei Trent vastbesloten. „Ik ga hun leeren, om te werken.”

XXX

„Lieve tante Ernie,

Eindelijk heb ik gelegenheid, om u een brief te schrijven, en ditmaal zult u in ieder geval niet te klagen hebben, dat ik u geen nieuws stuur. Dat beloof ik u, vóór dat ik begin, en u hoeft u ook niet ongerust te maken, want 't is allemaal goed nieuws. Ik ben ontzettend gelukkig geweest, en allemaal omdat die Cathcart zoo'n lafaard en zoo'n opschepper bleek te zijn. En dat is ook zoo leuk, dat die oude Cecil me geschreven heeft, om al het nieuws op te pikken, dat ik maar krijgen kon, over Scarlett Trent, en het dan aan u te sturen. Wel, hij is op dit oogenblik maar een paar pas van me af, en ik heb hem voortdurend gezien van het oogenblik af, dat ik hier kwam. Maar kom, ik zal probeeren, bij het begin te beginnen.

U weet, dat Cathcart de betrekking kreeg van Raadgevend Beheerder bij de Bekwando Maatschappij, en hij was een chef op het kantoor in Londen. Nu, ze stuurden me van Kaapstad hier naar toe, om assistent bij hem te zijn, en dat is een prachtige verandering voor me geweest. Ik heb nooit wat gezien in Cathcart. Hij is een luie kerel, hij heeft een hekel aan werken, en ik denk, dat hij alleen die betrekking kreeg, omdat zijn oom een hoofdaandeel in de zaak had. Het schijnt, dat hij nooit zin had om hier te komen; dat hij een hekel heeft aan iedere plaats behalve Londen; en dat verklaart veel.

Al den tijd, dat we zaten te wachten, was er geen greintje fut in hem, en bleef hij maar kletsen over den heerlijken tijd, dien hij in Londen had kunnen hebben, en in wat voor vreeselij-

lijk land we waren terechtgekomen, tot hij me bijna gek maakte. Als er niet 'n fijne gelegenheid was geweest, om te jagen en er niet een paar aardige lui op het fort geweest waren, dan zou ik me bepaald ellendig gevoeld hebben. Maar, zooals de zaken stonden, liet ik hem voor een goed deel aan hemzelf over, en dat vond hij ook niet prettig. Ik geloof, dat Accra een aardige plaats was, en het land met die platte schuiten was kostelijk. Cathcart werd ontzettend nat, en u hadt eens moeten zien, hoe hij te keer ging, omdat hij een prachtig wit costuum had aangetrokken, en het heelemaal bedorven werd. Nu, de zaken waren eerst niet erg vrolijk in Accra, dat moet ik toegeven. Niemand scheen veel te weten van de Bekwando Maatschappij, en het land van die streek was erg ruw. Maar we werden ten laatste uitgezonden, en Cathcart, o, die schold eenvoudig op de heele zaak, van den beginne af. Er waren geen behoorlijke werkkrachten. Niet half genoeg machines, en niets van het echte soort — en de hellingen in het land tusschen Bekwando en de zee waren vreeselijk. Cathcart maakte een paar rapporten op, en we deden niet veel anders dan rondloopen, tot HIJ kwam. U ziet, dat ik dat met groote letters geschreven heb, en ik zeg u, als ooit een man verdiend heeft, om zijn naam geschreven te zien staan met hoofdletters, dan is het Scarlett Trent; en het leukste van alles is, dat hij u kent — en hij was vreeselijk aardig voor me, al den tijd.

Nu, hij ging op verkenning uit, vóór hij nog 24 uur in het land was, en hij kwam heel opgewekt terug. Toen sprak hij met Cathcart over beginnen met het werk, en Cathcart gedroeg zich beestachtig. Hij zei hem zooveel als dat hij onder valsche voorspiegelingen was uitgekomen, dat de heele zaak zwendel was, en dat de weg niet kon worden aangelegd. Trent aarzelde niet, dat kan ik u wel

vertellen. Hij luisterde naar geen redeneeringen en geen beloften, **No. 21** maar hij zette Cathcart op staanden voet buiten de deur, joeg hem weg en zwoer, dat hij zelf den weg zou aanleggen. Ik vroeg, of ik mocht blijven, en ik geloof, dat hij daar blij om was. In ieder geval, we zijn sinds dien tijd zulke kameraden geweest! o, ik geloof niet, dat ik ooit weer zoo'n tijd zal beleven. Maar weet u wel, tante, dat we dien weg al zoo ongeveer gemaakt hebben? Als ik zie, wat we gedaan hebben, dan kan ik het soms niet gelooven. Ik zou alleen willen, dat een paar van die oude heeren, die nooit hun voet buiten een kantoor gezet hebben, het konden zien. Ik voor mij, ik weet wel, dat ik niet graag hier vandaan zal gaan.

U zult nooit gelooven, wat een verschrikkelijken tijd we hebben meegemaakt, nog niet eens gesproken van de gevechten, waar ik langzamerhand aan toe zal komen. We hadden ontzettend gebrek aan allerlei soorten van machines, en onze werkkrachten waren vreeselijk. Eerst hadden we die nauwelijks, maar Trent vond ze, hoe dan ook: Kru-negers en Zulu's, en aan lager wal geraakte Europeanen — iedereen, die een houeel kon vasthouden. Elken dag kwamen er meer, en we moesten gewoon onzen weg door het land heen hakken. Ik geloof, dat ik tamelijk nuttig was, want, ziet u, ik was de eenige hier, die ook maar een beetje wist van machines of werktuigkunde, en ik zat tal van keeren een heelen nacht op, om de zaak uit te werken. Nu, toen we een eind het land in kwamen, kregen we met de wilden te doen, en als u me vraagt, dan geloof ik, dat dit één reden was, waarom Cathcart zoo'n hekel had aan de heele zaak. Hij is een reusachtige lafaard, geloof ik hij heeft me ééns verteld, dat hij nooit een revolver zou durven afschieten in zijn leven. Nu, ze probeerden ons op zekeren nacht te verrassen. Maar Trent hield zelf de wacht, en ik verzeker u, dat we hun boonen te slikken hebben gegeven. Groote, leelijke zwarte kerels waren het. Tante Ernie, ik zal nooit vergeten hoe ik me voelde, toen ik hen door het lange, ruwe gras zag komen kruipen, met hun geweldige speren in de hand, gereed om ze te werpen. En nu mijn eigen, heel bijzonder avontuur. Huivert u niet, als u dit leest! Ik werd door een van die kerels gevangen genomen, megedragen naar hun afschuwelijk dorp, en bijna vermoord door een vent, die zoo'n beetje het midden scheen te houden tusschen een beul en een hoogepriester, en die om me heen bleef dansen, terwijl hij een hoop onzin zong en met een mes op mij wees. Ziet u, ik stond een eind op zij, bij het gevecht, en kreeg een klap op mijn hoofd met het handvat van een speer, en was een beetje buiten Westen voor een oogenblik; en toen pakte een groote kerel, die me bij Trent had zien staan, en dacht, dat ik iemand van beteekenis was, me op alsof ik een baby geweest was, en nam me mee. Natuurlijk maakte ik een geweldig leven, zoodra ik bijkwam, maar met al dat schieten en schreeuwen hoorde niemand me, en Trent zei, dat het een half uur duurde, vóór hij me miste, en een uur, vóór ze mij achterna gingen. Hoe het ook zij, daar zat ik omstreeks den morgen, als u eraan dacht, om uw kop thee te gaan drinken, opgeschrikt als een kip midden in het dorp, en al de inlanders, afschuwelijke kerels, liepen om me heen, en trokken gezichten tegen me, en balkten allerlei

Gypsy, de Syrische beer, in den Dierentuin te Londen.

dingen tegen me uit. O, 't was afschuwelijk, dat kan ik u wel vertellen. En toen, juist toen ze van plan schenen, om me te vermoorden, kwam Scarlett Trent aanloopen, alléén — wat zegt u? — en hij liep naar die heele troep toe, alsof het kinderen waren. Hij was een heel eind vóór de anderen uitgekomen, en dacht, dat die kerels me kwaad zouden doen. Daarom wilde hij niet op de anderen wachten, maar nam het op tegen een honderd van die lui, met een revolver in zijn hand, en ik verzeker u, dat het toen levendig toeging. Ik zal nooit in staat zijn, om de eerstvolgende minuten te beschrijven. Trent sloeg één kerel neer met zijn vuist, en je kon zijn schedel hooren kraken. Dan schoot hij den man neer, die mij bedreigd had, en sneed mijn touwen door; en toen probeerden ze zich tegen ons te verweren, en ik bedacht, dat nu alles verloren was. Maar ze waren ontzettend bang voor Trent, en

terwijl ze om ons heen drongen, kwamen de anderen opdagen, en gaven de wilden het terstond op. Ze waren vroeger 'n heel dapper volk, maar sinds ze rum konden krijgen voor hun hout en ivoor, werden ze een luie en dronken troep. Nu, ik moet u nog vertellen, wat Trent toen deed. Hij ging naar de hut van den toovenaar, waar de afgoden bewaard werden — een afschuwelijk hol — en hij stak de heele boel voor de oogen van al de inlanders in brand. Ik geloof, dat ze ieder oogenblik dachten, dat we dood zouden neervallen, en ze stonden in een kring en maakten een ontzettend leven, maar ze waagden het niet, om tusschenbeide te komen. Hij liet de hut tot den grond toe afbranden, en wat denkt u, dat hij toen deed? Van den koning af tot den laatste van zijn onderdanen toe, liet hij hen allemaal opkomen, en aan zijn weg werken. U zult het nooit ge-

looven, maar het is volkomen waar. Zij beschouwden hem als hun veroveraar, en ze kwamen als lammetjes, toen hij dat beval. Ze denken, dat ze slaven zijn, ziet u, en begrepen hun loon niet, maar ze krijgen het iedere week, en evenveel als al de andere werklui. En o, tante Ernie, u moest den koning eens zien werken met een hakbijl! Hij is dik, en zoo onbeholpen, en zoo ontzettend woedend, maar hij is te bang voor Trent, om iets anders te doen, dan zijn bevelen te gehoorzamen, en nu werkt hij al kreunend uur aan uur, en het zweest stroomt van zijn lichaam, alsof hij in een Turksch bad was. Zoo zou ik wel uren kunnen doorgaan, met u leuke dingen te vertellen, die hier gebeuren, maar ik moet gauw eindigen, daar de man met de mail weggaat. Ik ben echt in mijn schik. Het is iets, wat op leven lijkt, dat verzeker ik u. En heb ik geen geluk? Trent heeft me in Cathcart's plaats laten komen. Ik krijg 800 pond per jaar, en — stel u dat even voor — hij zegt, dat hij er voor zorgen zal, dat de directeurs mij een bijzondere toelage zullen geven. Alles ziet er nu heel anders uit hier, en ik hoop van harte, dat de maatschappij een succes zal zijn. Er zijn heele hoopen mijnbouwmachines aan land gebracht, en die wachten nu, tot de weg gereed is, om vervoerd te worden, en de menschen schijnen hier naar toe te stroomen. Ik ben benieuwd, wat Cathcart zal zeggen, als hij hoort, dat de weg zoo goed als af is, en dat ik zijn baantje heb gekregen!

De man is om de post komen vragen. Vele groeten! Altijd uw liefhebbende Fred.

Ernestine las den brief langzaam, regel voor regel, woord voor woord. Om de waarheid te zeggen, hij nam haar aandacht geheel en al in beslag. Reeds waren er geruchten gekomen, aangaande den durf en de forsche, onweerstaanbare kracht, waarmee deze nieuwe millionnair een reusachtige taak onder de oogen had gezien. Zijn korte, bondige mededeelingen hadden haar weg gevonden naar de pers, en daarin — en in den brief van den jongen — scheen zij iets Caesar-achtigs te ontdekken. Dien avond was het meer dan anders moeilijk voor haar, om zich aan haar eigen werk te zetten. Zij las den brief van haar neef meer dan eens, en aanhoudend betrapte zij zich erop, dat haar gedachten heenvloden — over den oceaan, naar de tropische strook land, waar een vreemdsoortige troep menschen aan het werken en graven was, onder een gloeiende zon. En aanhoudend ook

geweest te zijn, toen de trein binnenkwam, en veel belang scheen gesteld te hebben in dezen sjofelen, eenzamen ouden man, die zich gedroeg als een zwerver, die op een onbekende kust geworpen was. Da Souza zag er schitterend uit in zwarte jas en zijden hoed, een anjelier in zijn knoopsgat, en een diamant in zijn zwartzijden das. En toch was hij niet heelemaal gelukkig. Die kleine man, die voor hem uitstompeelde, vertegenwoordigde voor hem het noodlot. Op het perron had hij hem bedeesd aan een omstander den weg hooren vragen naar de kantoren van de Bekwando-Land- en Goudontginningsmaatschappij. Als hij daar ooit aanlandde, wat zouden dan den volgende morgen de Bekwando-aandeelen waard zijn?

Op de brug zag Da Souza hem een politie-agent aanklampen, en toen hij vlak langs kwam, hoorde hij hem dezelfde vraag stellen. De man schudde het hoofd, maar wees in Oostelijke richting.

„Ik kan het niet precies zeggen, mijnheer, maar ergens in de City, mijnheer, dat is zeker,” antwoordde hij. „Ik zou maar naar de Bank van Engeland gaan — met 'n pennybus kunt u er langs die straat komen — en daar nog eens vragen.

De oude knikte bij wijze van dank, en stapte voort. Da Souza voelde, dat zijn tijd gekomen was. Hij sprak hem aan met een beleefden glimlach.

„Neem me niet kwalijk, mijnheer,” zeide hij, „maar ik meen gehoord te hebben, dat u naar de kantoren van de Bekwando Maatschappij vroeg.”

De oude man keek vol verwachting op.

„Als u mij daarheen den weg kunt wijzen, mijnheer,” zeide hij, „zal ik u zeer verplicht zijn.”

„Dat kan ik,” zei Da Souza, terwijl hij met hem opliep, „en ik zal het graag doen. Ik ga zelf dien kant uit. Ik hoop,” voegde hij er op een toon van

vriendelijke bezorgdheid aan toe, — dat u geen aandeelhouder in de maatschappij bent?”

De oude man liet zijn tasch al kletterend op den grond vallen en zijn lippen bewogen een oogenblik, zonder dat hij eenig geluid kon voortbrengen. Da Souza raapte de tasch op, en hoopte innig, dat er niemand van zijn bekenden uit de City in de buurt was.

„Ik weet niet precies, of ik een aandeelhouder ben,” zei de oude man zenuwachtig, „maar ik heb stellig wat met de Maatschappij uit te staan. Ik ben — of had moeten zijn — mede-vennoot. De Maatschappij is rijk, nietwaar?”

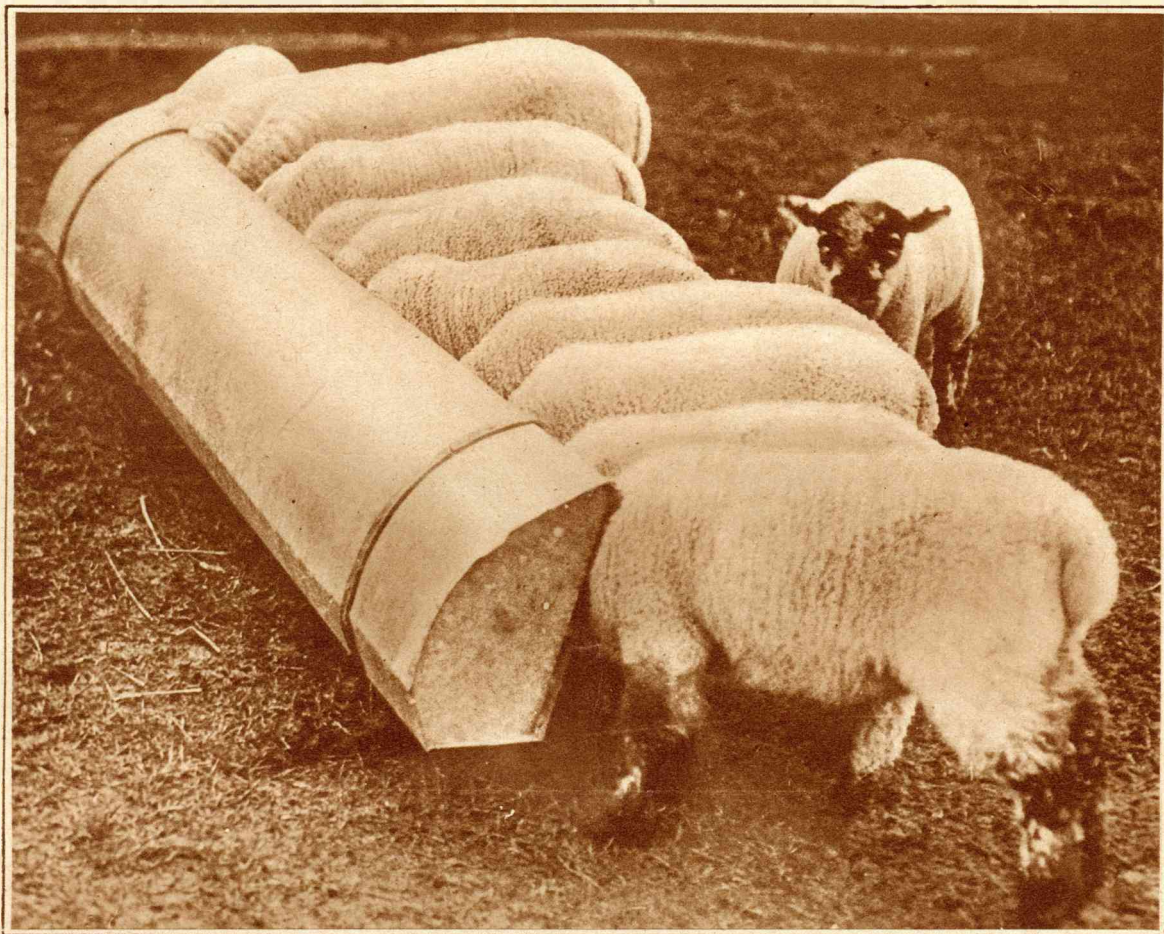
Da Souza nam de tasch in zijn andere hand, en stak zijn arm door dien van zijn begeleider.

„U hebt in den laatsten tijd zeker geen couranten gezien, wel?”

„Neen, ik ben net aan land gekomen — vandaag — van Afrika.”

„Dan spijt het mij, dat ik u moet zeggen, dat er slecht nieuws voor u is,” zei Da Souza. „De Bekwando-Land- en Goud-Maatschappij is in liquidatie gegaan — totaal in stukken. Ze zeggen, dat al de directeurs en de vennoot gearresteerd zullen worden. Het schijnt een reusachtige zwendel te zijn geweest.”

Monty was zwaar op zijn arm gaan leunen. Zij waren nu op het Strand, en Da Souza duwde de glazen deur open van een restaurant, en begaf zich naar de privé-zaal. Toen Monty zijn oogen weer opende, bevond hij zich in een stoel met kussens, en vóór hem stond een glas brandewijn, half leeg. (Wordt voortgezet)

Lunchtijd — een foto van landelijkheid in Hyde-park, het hartje van Londen.

scheen zij in het gelaat van een man die met vasten blik over de zee naar haar stond te kijken, als hij voor een oogenblik overleed stond, en uitrustte van zijn afmattend werk. Zij hield erg veel van den jongen, maar het was niet zijn gelaat!

XXXI

Een extra-trein van Southampton was juist het Waterloo Station binnengestoomd met de passagiers van de „Ophir” van de Royal Mail. Kleine groepjes van door de zon verbrande menschen begroetten oude vrienden op het perron, omgeven door stapels bagage, met zeildoek bekleede koffers, en dekstoelen. Er was tamelijk veel vraag naar hansoms. Rijtuig na rijtuig, zwaar beladen, rolde weg van het plein. Daar waren grijs geworden mannen, en mannen licht van tint, mannen met witte helmen en helmshuiers, en heeren met hooge hoeden. Alle soorten waren daar vertegenwoordigd, van den geslaagden diamantgraver af, die krampachtig een dame omhelsde in gitzwart, met beslist Joodsche trekken, tot een sportminnend lord toe, die op de leeuwenjacht geweest was. Gedurende enkele minuten waren de perrons het tooneel van een soort behaaglijke verwarring — een levendig schouwspel, vol kleur en menschelijk gedoe. Dan gingen de menschen uiteen, en bijna het laatst van allen verliet een verschrompeld uitziende, grijze man, die een zwarte tasch en een pakje droeg, het perron met aarzelende schreden, en wendde zich naar de brug. Hij werd bijna onmiddellijk gevolgd door Hiram Da Souza, die — merkwaardig genoeg — op het perron scheen

Wij reproduceeren hierboven nog een foto, die betrekking heeft op de huwelijksfeesten te Rome. Wij zien hier de afgevaardigden der Belgische invaliden die naar Rome getogen zijn om getuige te zijn van de feestelijkheden. Rechts: de invalide Jean Geedts uit Tirlemont, die aanvankelijk niet tot de bevoorrechten behoorde, werd door de Comtesse de Rochechouart de la Rochejacqueliën uit Sittard (links op de foto) meegenomen naar Rome.

Voor eenigen tijd vierde het echtpaar Dresens, Tongerscheweg te Maastricht onder groote belangstelling zijn gouden huwelijksfeest.

LIMBURGSCH NIEUWS

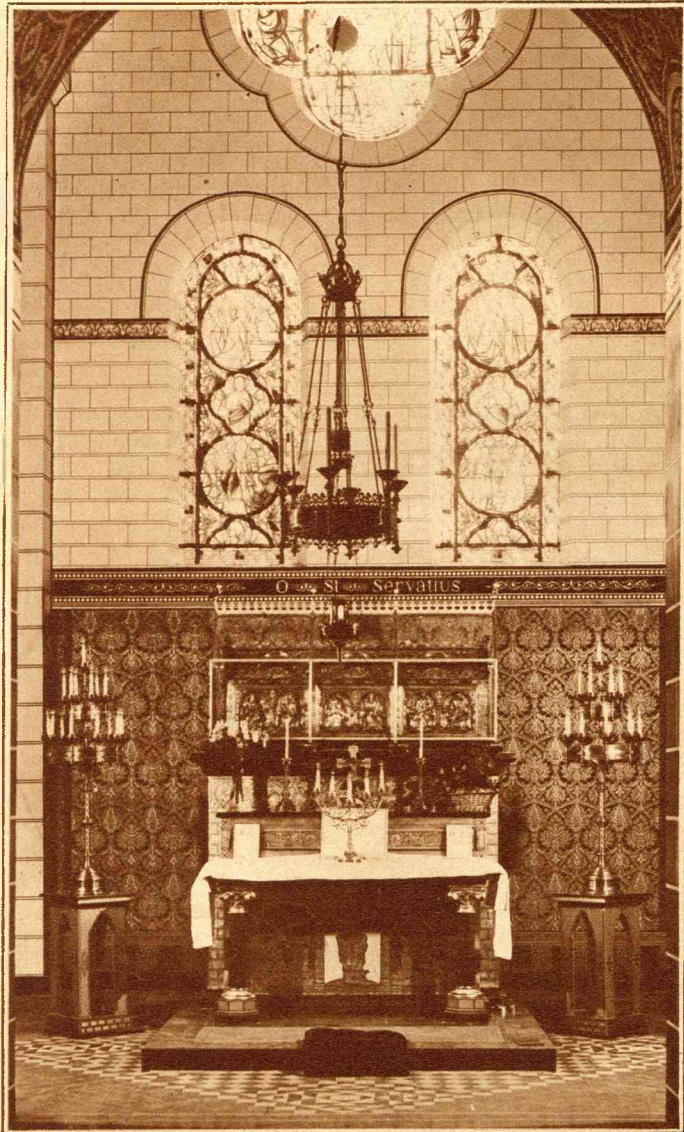

Foto van de nieuwe kapel in de St. Servatiuskerk te Maastricht, waar de kostbare „Noodkist” een nieuw onderkomen gekregen heeft.

De overkluizing van de Anstellerbeek te Eygelshoven. Deze beek wordt totaal overkluist met een betonbepaling kunnende dragen 5 ton. Op de foto hierboven is duidelijk zichtbaar tusschen de twee op den voorgrond staande huizen de Julia met een der schachtoren. De oefentoren van de brandweer en het daarachter staande huisje worden afgebroken, waarna van de ruimte plantsoen zal worden gemaakt. Jammer is het dat de middelste rij Canadaboomen moeten worden gerooid. Doordat het geheel opgehoogd wordt, kunnen de boomen niet langer leven. Op de foto hieronder is duidelijk de uitmonding van een gedeelte der pas klaargekomen rioleering te zien. Nu is de overkluizing ter plaatse gereed, zoodat deze uitmonding niet meer zichtbaar is. Achter de jongens is zichtbaar het oude beekbed, loopende tot aan het huis rechts, afbuigende achter 't witte gebouw iets verder op.

De wedstrijd Roermond—Eindhoven. Kiekje voor het Eindhovensche doel, waar de verdedigers 'n aanval der Limburgers afslaan.

SPORT VAN ZONDAG

Roermond verliest weer. Zondag nam Eindhoven de beide puntjes bij de R.F.C.-ers weg. Aardig kiekje uit dezen strijd. Eindhoven in den aanval.

De wedstrijd Roermond—Eindhoven. Kiekje voor 't Eindhovensche doel, waar de verdedigers een aanval der Limburgers afslaan.

bleven niettemin nog juist in de meerderheid. Ondanks deze overwinning is de kans op een hernieuwd kampioenschap nu echter zoo goed als verdwenen.

In de Limburgsche eerste klasse van de R.K.F. was de ontmoeting tusschen de

leidende teams R.K.V.V.L. en Ceasar natuurlijk de match van den dag. Met bijzonder veel enthousiasme hebben beide teams om de overwinning gekampt, doch zij slaagden er niet in tot het gewenschte resultaat te komen. Elk der partijen scoorde driemaal, zoodat het publiek, behalve zeer voldoende spanning, ook genoeg doelpunten voor zijn geld kreeg.

De situatie in de bovenste regionen blijft intusschen ongewijzigd. De Maastrichtenaren behouden de leiding maar Ceasar is nog geenszins van het tooneel verdwenen. Beide clubs hebben nog 8 wedstrijden voor den boeg, zoodat er nog van alles kan gebeuren.

Zoo denkt Valkenburg er waarschijnlijk ook over. Door met 5—1 van R.K.O.N.S. te winnen zorgden de Valkenburgers er voor niet verder achterop te raken. Mochten dus de beide kopclubs neigingen gaan vertoonen, welke in strijd zijn met het beoogde doel, dan staat Valkenburg nog altijd gereed om de leiding over te nemen.

Hoe Eindhoven in Roermond won. Nog een kiekje van een afgeslagen aanval op de Eindhovensche veste.

Roermond verspeelt weer twee kostbare puntjes. Spelmoment uit den wedstrijd tegen Eindhoven. Voor het Limburgsche doel.

De gepasseerde Zondag heeft weinig bemoedigende resultaten voor de Limburgsche eerste klassers gebracht. Wel zal de meest enthousiaste M.V.V.-supporter er voor den wedstrijd in Tilburg van overtuigd zijn geweest dat zijn club het daar bij de kampioenen in spe niet gemakkelijk zou hebben, maar een 8—1 nederlaag is toch meer dan het Maastrichtsche gemoed verdragen kan. Verstekkende gevolgen heeft die Tilburgsche debacle van M.V.V. gelukkig niet voor de Maastrichtenaren. Willem II kwam er een stapje nader door tot het begeerde doel en met inbegrip van de 8 goals tegen M.V.V. gescoord, krijgen de doeleijfers van de leiders nu werkelijk het cachet van een kampioensploeg. Of het zoover zal komen? Het feit dat N.O.A.D. zich het protest uit den wedstrijd tegen P.S.V. zag toegewezen is hier ook nog van belang. Men weet dat wij P.S.V. als een der gevaarlijkste concurrenten van Willem II beschouwden. Het punt dat uit het protest verloren ging kon achteraf nog wel eens bijzonder kostbaar blijken. In elk geval hebben de nationalen nu voorloopig alleen met N.A.C. te maken. P.S.V. is nu vier punten achter en dat de Tilburgsche ploeg in de vijf resteerende wedstrijden nog vier punten zou verspelen is haast niet te verwachten.

Rest dus nog N.A.C. De Bredanaars zijn in Den Bosch een gevaarlijke klip omzeild. Zij klopten B.V.V. met de oneven goal uit zeven doelpunten.

Voor Roermond is intusschen zoo zachtjes aan het moment aangebroken dat de noodklokken gaan luiden. De positie der R.F.C.'ers wordt nu toch heusch bijzonder bedenkelijk. Een overwinning op Eindhoven had nog veel goed kunnen doen, doch inplaats van te winnen zagen de Limburgers zich op eigen veld met 2—1 geslagen. Eindhoven stelde zich door dit resultaat wel zoo goed als zeker in veiligheid. Voor Roermond was het echter een wedstrijd, welke gewonnen had moeten worden. Nu dit niet geschiedde maken wij ons met reden ongerust voor deze club. De Bossche kanaries bezitten twee punten meer en hebben ook nog een wedstrijd meer te spelen.

P.S.V. had op eigen veld met Longa heel veel moeite. De jongste Tilburgsche eerste klassers hebben het den Nederlandschen kampioenen moeilijk genoeg gemaakt, doch laatstgenoemden

VROUWENLEVEN

De Puntjes op de i GEMAKZUCHT

Het zijn de brave goede mensen, zonder bepaald slechte eigenschappen, die veelal zondigen uit gemakzucht.

Uit gemakzucht worden plichten verwaarloosd, goede werken nagelaten, beloften geschonden.

Uit gemakzucht wordt den kinderen toegegeven, worden ze aan zich zelf overgelaten of worden ze meegenomen naar plaatsen, waar ze eigenlijk niet behoorden te komen — al naar het den ouders het gemakkelijkste is.

En het gevaarlijke van die gemakzucht is, dat maar weinigen haar beschouwen als een werkelijk kwaad.

Wie overtuigd is van eigen verkeerden aanleg, van eigen slechte eigenschappen, zal daartegen strijden met alle macht, maar brave goede menschen zullen zich maar al te vaak laten gaan in een gemakzucht, welke de meest funeste gevolgen hebben kan.

En als zulke gevolgen er eenmaal zijn, als er moeilijkheden komen van allerlei aard, als vrienden vijanden worden, als de kinderen den verkeerden weg op gaan, dan zullen de brave, goede menschen zich diep gegriefd en verbaasd afvragen, waaraan ze dit alles toch verdiend hebben.

Zelfs dan zullen ze nog niet begrijpen, hoe de gemakzucht van enkelen een bron kan zijn van onnoemelijk leed en onzegbare ellende van velen.

C. M.

1. Modern kapje van soepel gedrapeerd vilt.
2. Flambard of wel Rembrandt-hoed van zwart velours chiffon.
3. Flatteus steekje van zwart vilt, gegarneerd met 'n bescheiden bijou.
4. Coquet dopje van beige vilt met bruin stiksel, gegarneerd met rand

van bruin fluweel en groote platte bloem van beige vilt. 5. Elegante hoed van taupekleurig vilt. 6. Gekleede hoed van soepel groen velours. 7. Zuidwester van gedrapeerd zwart vilt. 8. Flambard van donkergroen velours chiffon waarvan de rand van voren is opgeslagen.

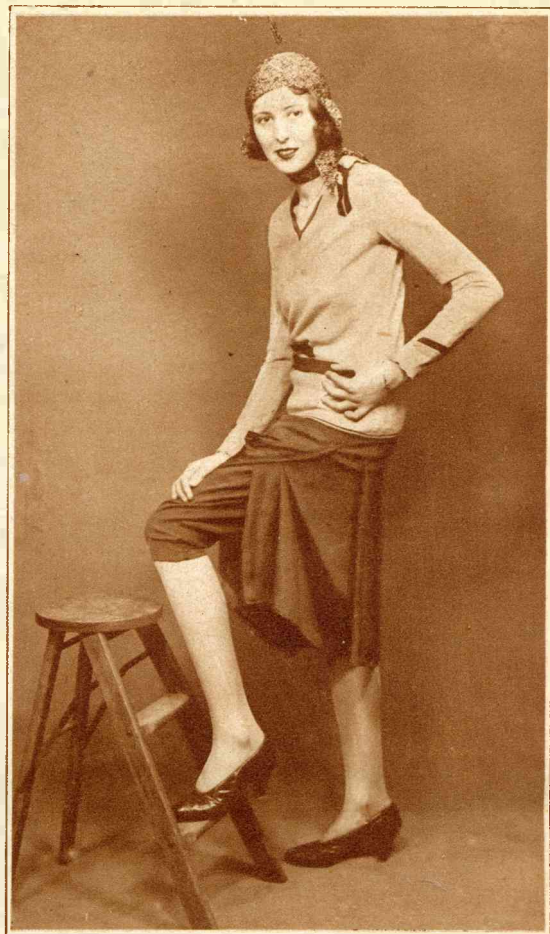
Hieronder: Schaatsenrijders-toilet: geplisseerd rood crêpe de chine rokje en beige wollen jumper met roode garneering. Hoedje en das gehaakt van beige en roode wol met zijde. Hiernaast: Onder het geplisseerde ver over elkaar vallende rokje wordt een bijpassende pantalon gedragen van roode crêpe de chine.

Nieuwe Hoeden

Evenals onze japonnen en mantels hebben de modellen der hoeden zeer belangrijke veranderingen ondergaan. De nieuwe hoeden zijn ondanks de uiterst sobere garneering ervan zeer coquet en hebben weer het echt vrouwelijke cachet, dat zij de laatste jaren zoo zeer misten.

Drapé's vieren ook op 't gebied van hoeden hoogtij; het verwondert ons dan ook niet, dat de soepele viltsoorten en velours, welke zich zoo goed tot smaakvolle drapé's leenen, de dominerende materialen zijn. De bol van den nieuwe hoed is vrij laag en ziet er uit, of hij op 't hoofd werd

afgegoten. De randen zijn uiterst grillig, meestal zijn zij van voren opgeslagen, op zijde gevouwen of gedrapeerd en vallen van achter diep in den nek. Sommige modellen doen werkelijk aan Zuidwesters denken. Behalve deze Zuidwesters en de nauwsluitende kappen en steekjes, behooren de groote soepele flambards van velours chiffon tot de meest in trek zijnde modellen.

MARGUERITE.

Een Modern Costuum voor Schaatsenrijders

Al laat hier te lande de ijspret ook nog steeds op zich wachten, voorloopig kunnen de liefhebbers en liefhebsters van schaatsenrijden zich nog troosten met de herinnering aan den vorigen winter, die pas laat aanving en toch nog zoo volop gelegenheid gaf tot allerlei wintervermaak.

In afwachting daarvan beelden we hierbij vast een nieuw schaatsenrijderscostuum af, een „au Lido"-model, dat in Zwitserland veel opgang maakt.

Het geplisseerde rokje van roode crêpe de chine heeft een split, zoodat het de bewegingen bij het schaatsenrijden niet kan belemmeren, terwijl het zoover over elkaar valt, dat de bijbehorende breeches van rood crêpe de chine zoo goed als niet te zien zullen komen.

De jumper van stockingette, in beige en rood, sluit zich op elegante wijze aan bij het rokje door de eigenaardige garneering in de kleur van den rok.

Een nauwsluitend hoedje met bijbehorende das, gehaakt van beige en roode wol met zijde, completeren het geheel.

P. D.

VOOR DE KEUKEN CITROENVLA

4 eieren

1 d.L. citroensap, d.i. het sap van ongeveer 3 citroenen

1 d.L. water

150 gram basterdsuiker

1 à 2 blaadjes gelatine.

Bereiding: Roer de eidooiers met de basterdsuiker met een houten lepel in 'n gave pan tot ze licht en dik geworden zijn. Voeg dan zeer voorzichtig, om het schiften van de eidooiers te voorkomen, het citroensap met het water toe. Laat deze massa steeds roerende op het vuur

binden of in een pan met kokend water, of op een hoekje van 't fornuis, of op den spaarbrander van een gasbrander. De massa behoeft, maar mag ook niet koken. Los in de gebonden massa de in koud water geweekte gelatine op, en laat haar een weinig afkoelen. Klop het eiwit stijf, giet hierbij steeds roerende de dooier-massa; is deze te warm, dan schift het eiwit; is ze niet warm genoeg, dan bindt ze 't eiwit niet. Laat de massa bekoelen en doe haar in een vla-schaal, als ze niet meer uitzakt.

Presenteer er een biscuitje of vanille-wafeltje bij.

BROOD MET SINAASAPPELEN

150 gram oud brood (zonder korst)

pl.m. 1/4 L. melk

3 sinaasappelen

3 eieren

pl.m. 75 gram suiker

40 gram boter

iets zout.

Bereiding: Rasp of maal het oude brood. Breng de melk aan de kook met een stuk boter, doe het brood er bij en roer er een pap van. Roer dit vooral niet te lang op het vuur, want dan kan er een gistsmaak aan de brij komen.

Rasp met een paar klontjes suiker

de schil van een halven sinaasappel en roer deze met de overige suiker door de pap. Pers de sinaasappelen uit en voeg het sap bij de pap. Zorg vooral, dat er geen pitten inkomen.

Scheid de eieren in wit en geel. Roer het geel met iets zout goed, voeg voorzichtig de pap hierbij. Klop het eiwit stijf en vermeng dit ten slotte luchtig met de pap. Doe de massa in een vuurvast schoteltje, dat desgewenscht met wat boter is ingewreven en laat dit in den oven gaar, lichtbruin en luchtig worden.

CATHARINA.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 14 Jan. '30.

Menier,

Keb werentig van den middag d'n Bles uit d'n stal g'aald, 't ploegijzer gescherpt en 'k ben mee heel d'n mikmak 't laand op-gegaan en eb 'r 'n groot stuk van omgegoid.

Hadden me vleejen jaar nie hoeven te doen, amico. Toen zat er op deuzen tijd, en 'n maand later nog wel 'nen meter vorst in d'n grond. 't Is vandaag lijk veurjaar. Al van den mērgen af sta-g-et zonneke te schijnen dag-et deur oewen kiel oewen rug vuult verwēmen. Nouw en dan mocht er nog 's 'nen kwak wolken laankshenen schuiven en 'n reuzige schaduwplek over de éérde dūsteren, maar da was dan maar veur 'n oogenblikke. Vijf of tien menuutjes later baaide-n-eel 't laandschap weer in 'nen plas van gouwen licht of daarboven de groote gouwen hemelpoort wier opengeschoven, waar licht en wērmte in overvloed uitgultpe. 'k Liep er van te zingen, amico, ongelogen-waar! En d'n Bles sloeg mee z'nēn stēert da-d-et allemaal kletste teugen z'n billen. Hij snoof, dat z'nēn asem as twee stralen stoom teugen de pikzwarte, malsche èérde aan-wolke en hij trok, d'n goeien biest, da-d-et ploegijzer as deur botter gong!

Zoo warken, amico, is 'n zaligheid.

De zware èèrdklonters kaantelden om in de kēersrechte voren, of er twee pēerden voor d'n ploeg trokken. En in d'n blaauwen dag, deurtrokken van gouwen zon, lag die omgekrulde, deursnejen, vette èérde te glimberen as klompen pērlemoer.

De vogels rakkerden deur de locht, uitgelaten as ze waren mee d'n schoonen dag. In heele klupkes streken ze kakelend neer in 't omgeploegde deel en teugen de'k weer trugkwam fladderden ze weer op mee veul gerucht en klonk 't slaan van al die duzenden wiekskes as 't kleppen van 'n zeil in d'n wind. Zoo haard klonk da-d-in de stilte over 't laand waar ge niks aandērs heurde dan d'n doffe stap van Bles in de sappige èérde en 't schuren van 't zulverblaanke mes.

En toen 't donkeren ging, toen 't maantje wa scherper helderen gong aan de hooge klare locht boven de donkerpēerse lijn van 't diepe bosch, toen lag er 'n stuk geploegd amico, zóó groot, da'k er zelvērs van te zien stond.

„Wemmen goed deur gewerkt, Bles,” zee ik teugen m'n goeie perdje en ik klopte-n-'m toen 's op z'nēn klam-bezweeten nek wat 'm zoo goed dee, da z'n glanzend bruin vel er van trilde. Hij schaterde-n-et uit in 'nen rollenden hinnik, die over de geploegde èérde botste teugen 't diepe bosch aan. Op da mement was ie as 'nen reus, die efkes de èérde beven liet onder z'n groot gewicht. . . . En weer beklopte-n-ik 'm is, nouw teugen z'n lenden en Bles draaide z'n hoofd naar me toe, om 'm tusschen z'n oogen te streelen.

Amico, wa'nēn schoonen dag is da gewiest. Da was nouw gewoonweg as 'n hekstra kedouwke, da ge d'r veur niks bij kreeg bij 't schoone leven! —

En toen 'k thuis-kwam, 't perdje wa schoon geborsteld van 't zweet en 'm 'nen erm hooi ge-given, wa peeēn en — 'n lekker emmer-ke water — d'nbiest had schoon z'nēn kost verdiend, van-daag, — toen hē'k 'nen stevigen bak koffie genomen en Trui laten raaien hoeveul Bles en ik geploegd hadden. Ze raaide de helft, amico — de helft!

„Dan emmen jullie er nie bij stilgeze-ten,” zee Trui, ter-wijl ze mee de kof-fiekan excerceerde. „Om d'n juu nie,” zee ik en kad 'n gevul amico, of er fiest in de locht hong. Daar olleen zoude veur ploete-ren om na 't wark oeweigen te vuulen as 'nen onnoemlijk-rijken koning, die alles veur 't kom-medeeren heet! Die 't geluk bij 'm kan laten komen as 'nen lakei; zoomaar op z'nēn wenk! Ofas 'nen rentenier, die z'n schopkes mee verdijd haard te sappelen op 't droge eegekregen en nouw op de lauwers zit te rusten as 'nen overwinneer.

Ollee, ge kun wel 's leut emmen. Ge meugt oew klompen mee 'nen gekken kuitēnflicker wel 's teugen oew eigen gat aan slaan — ge meug veur mijn part wel 's thuis komen mee 'n snee over oew neus, da ge'r van kōkt en Trui woējend aan d'r kaanten pet lopt te plukken, ollee ja's allemaal wel 's lollig, maar op d'n langen duur houwdet alleen uit mee warken.

Nouw ik 't daar zoo over eb, over de blōmmekes zo nouw en dan 's buiten te zetten, nouw mot ik oew toch 'n aarig mopke vertellen, de me in de vleejen week is overkomen mee zo'nēn fuitfiep.

M'nēn zeun de verver ee-d-nēn kammeraad, die ok kunstschildert. Die prent kwam ik, toen 'k opweg naar huis was mee d'n grūnten-wagel, onderwege teugen. „Zoo, Rembrandt,” zee ik, „hoe mōkt 't?”

„Best,” zee-t-ie. En druk, kollesaal druk in 't bedrijf.”

„Wa voerde dan uit teuges-woorig,” vroeg ik, nuuws-gie-rig geworren, waant as zukke gasten beginnen te zeggen, da-d-et zoo best gaat, ollee, da's gin kwaaddenkendheid van me, maar dan vuul ik de leening al uit de verte aan-komen, amico. K'ak al zoo-laank mee da biiltje, motte nievergeten. As ge zelvērs

Het kerkje in de bergen ligt in de wintermaanden verloren en onbereik-baar te midden der besneeuwde valleien.

Krachtig en Onvermoeid

— iederen dag weer —

VOL opgewektheid en energie, iederen dag opnieuw!

Zoo zoudt ge wenschen, dat het was — en zoo kan het ook zijn. Want Uw vermoeidheid en loomheid, dat gebrek aan lust tot werk of ontspanning, zijn slechts een gevolg van het feit, dat er te veel van Uw zenuwkracht gevergd is.

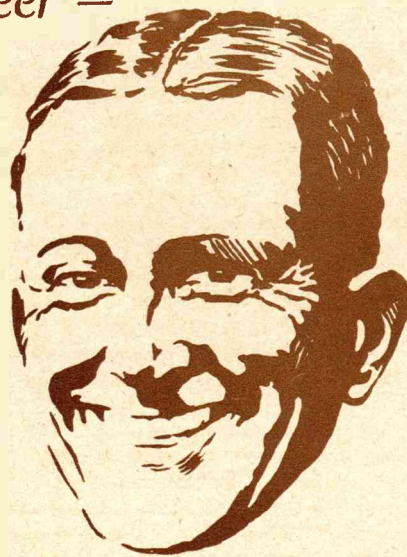
Neem daarom eens enkele weken Sanatogen. Daarmede zult ge Uw lichaam juist die stoffen — phosphorus en geconcentreerd melk-eiwit — toevoeren, die bloed, zenuwen en spieren noodig hebben om nieuwe kracht uit op te bouwen.

Reeds na een kortstondig gebruik van Sanatogen zult ge bemerken dat ge U krachtiger voelt, het werk U minder inspannt en 't gevoel van oververmoeidheid 's avonds U niet langer bekruipt.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

Bij alle Apothekers en Drogisten vanaf f 1,— per bus.

„Sanatogen is het beste versterkingsmiddel. Het wekt den eetlust op en doet zwakken en herstellenden in kracht toene-men”, schreef Dr. J. C. v. E. te L.

zo'n haartistiek dwaallicht in de fermilie het. . . . 'k Vroeg 'm dus op den man af wat ie uitvoerde en toen zee-t-ie: „Ik ben gangezjeerd aan 'n domino-steenfabriek en da ga-d-eel haard!”

„Wa motte gij daar dan doen?”

„Wel,” zee-t-ie mee 'n gezicht, da zeggen wou: snapte da nog nie, stomme boer, „wel, ik schilder daar de zwarte oogen op de domino-steenen.”

„Maar dan heddet vandaag toch nie zoo druk,” peuterde-n-ik verder, „waant ge ben net aan de waandeling as 'n rentenier, die z'n verjaardag viert.”

„Hahaha,” lachte dieēn zwarte-puntenzetter, „ik ben vandaag sjuust haard bezig aandubbeleblaank.”

Nouw amico, onder ons gezeed en gezwezen, 'k zat er in, tot aan m'n nekhalen toe, maar ik liet 't nie merken.

„Mag ik oew dan even in oew bezigheden storen,” vroeg ik, „dan gaan me 'n drupske koopen in de „Gouwen Koei”. Zoo gezeed, zoo gedaan en toen hē 'k druk mee ge-dubbeleblaankt!

Lol g'ad; 'n lol! Kem aangeraaien om nog 'n paar haartiesten aan te stellen onder zijn leiding. „En dan nimde gij de afdeeling van alle dubbele-blankers veur oew rekening,” hē'k 'm g'adviseerd.

Maar toch, amico, as ge 'nen bunder laand omge-goid het in 'nen middag, — en da wou ik zeggen, — dan bende toch meer over eigen te spreken. Maar nogēns: alles op z'nēn tijd jong. Zoowel dubbeleblaanken as dubbelezeessen. 't Leste hē'k dan vandaag gedaan!

Ollee, ik schei er af. Veul groeten van Trui en as altij gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

Winter genoegens

De winter brengt veel genoegens met zich mee, wanneer ge tenminste... Pond's Vanishing Cream niet vergeet! Deze cream moet Uw huid overdag tegen den verruwend invloed van ons grillig klimaat beschermen.

Volgt Pond's Methode ter Verzorging Uwer Teint.

Om de huid te reinigen overdag zoo vaak het noodig is en voor het slapen gaan, is Pond's Cold Cream het aangewezen middel. Deze cream reinigt diep in de poriën, waar water en zeep de kleine onzuiverheden, niet kunnen wegnemen. Verwijder de overtollige cream met een Pond's Tissue, dat zoo zacht en absorbeërend is als oud-linnen. Bet daarna Uw gelaat met een dot watten bevochtigd met Pond's Skin Freshener, waardoor de poriën zich sluiten terwijl het U opwekt en heerlijk verfrist.

Verzorgt Uw Teint

Monsterdoos welke bevat 2 tuben Pond's Creams, een pakje Tissues en een flesje Skin Freshener worden U franco toegezonden na inzending van 50 ct. port. POND'S EXTRACT Cy, AMSTERDAM

COLD CREAM
VANISHING CREAM

Pond's

TISSUES
SKIN FRESHENER

GEBRUIK GETS-IT

Om likdoornpijn in 3 Seconden te verdrijven.

Een wonderbaarlijke, wetenschappelijke ontdekking maakt een einde aan likdoorns en eeltknobbels. Een druppel doet het werk en verdrijft de pijn in 3 korte seconden. De likdoorn verschrompelt, laat los, zoodat U hem gemakkelijk kunt wegnemen. Doktoren vinden het mid-

del miraculeus. Past op voor namaak. Koop de echte „Gets-it“. Overal verkrijgbaar. Prijs per flesje f 0.90. Imp. N.V. v/h HENRI SANDERS Keizersgr. 52. - A'dam

GETS-IT

DRAISMA VAN VALKENBURG'S
LEVERTRAAN
LEEUWARDEN

Gesprongen
Handen
Winterhanden
Wintervoeten
Ruwe Huid

PUROL

Doozen 30-60-90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

PIX PASTILLES

Beschermen U tegen alle weergesteldheden. Prijs per doos 30 ct

Japonnen van 't vorige jaar worden nieuw.

Verft ze in de fraaiste kleuren met

Tintex 35 cts. p. pakje
BINNEN VIJF MINUTEN KANTKLAAR

Bloedzuiverende

Laxeerpillen van Apotheker BOOM verwijderen overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cent per doosje.

Een enkel tablet uit dit doosje

is in staat U tegen verliezen en onaangename situaties te beschermen.

In beslissende oogenblikken, bij inspannende onderhandelingen en vermoeienden gedachtenarbeid houdt K. D. het hoofd helder, verleent wilskracht, concentratie en geestesfrischheid. 1 à 2 tabletten K. D. zijn voldoende om onmiddellijk elk gevoel van vermoeidheid of slaap te overwinnen.

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat. Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogist-terijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

Doof?

Dank zij onze schitterende uitvinding zijn thans de aan doofheid

verbonden lasten en zorgen voorbij. Ons boek „Goed nieuws voor hen die doof zijn“ op verzoek gratis. N.V. AMERICAN ACOUSTICON 34 NIEUWE PLEIN, ARNHEM

Dankbetuiging

DOODELIJK ONGEVAL

van den heer Th. Hanssen, Hatestraat 2 a, Linne, die als leider van 2 paarden doodgedreden werd door een motorrijder. Ondergeteekende betuigt hiermede zijn hartelijken dank aan de Directie voor de coulante uitbetaling van het verzekerd bedrag overeenkomstig de voorwaarden van de Gratis-Ongevallen Verzekering.

(w.g.) J. Hanssen

14 Jan. 1930

Hatestraat 2 a, Linne

Goedkoope Electriciteit voor de Huishouding

De meeste gemeenten in Limburg hebben een „vastrechtstarief“, dat het mogelijk maakt om de electriciteit voor Uw elektrische huishoudelijke apparaten tegen zeer verlaagden prijs (in het grootste aantal dezer gemeenten van 4—7 cent per kilowattuur) af te nemen, zonder dat aan Uw elektrische installatie iets veranderd of een extra meter geplaatst behoeft te worden.

Zendt nog heden een briefkaart aan het Gemeente Electriciteitsbedrijf, aan de Stroomverkoopmaatschappij (hoofdkantoor te Maastricht, Breedestraat 11; bijkantoor te Roermond, Neerstraat 40) of haar vertegenwoordiger in Uwe woonplaats, met de mededeeling: „Verzoeken toepassing van het vastrechtstarief“. U kunt dan spoedig van de voordeelen, die het „vastrechtstarief“ biedt, profiteren.

MIJNHARDT'S
Laxeer
tabletten

TEGEN
VERSTOPPING
Bij Apoth. en Drogisten

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patienten, bespoedigt Uw genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose“ over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patienten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Bij Gevatte Koude

Influenza, Griep en Koorts; Rheumatiek Hoofdpijn en Kiespijn

Sanapirin-
tabletten

Wettig beschermd tegen Vervalschingen
Prijs 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned-Indië f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Lesse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)